

Vasi Ferenc Zoltán: HOLDHÍDON (versek)

VASI FERENC ZOLTÁN

HOLDHÍDON

HOLDHÍDON

Mária éjpalástja a tó
József keresztje a hold
tegnapra rátolat a csillagmozdony
a völgyhídon szétszórt zsákból
csattogó szárnyú álmok
sirálya hajón landol
A párolgó víz függönyén
foszforeszkál a golgota
s magukba bújnak a lelkek

MÁRIA

Szép neved halk ima.

S bár rám zárhatják vak

szívem kolostorát –

ablakán fény tör át...

GYERMEK

A nő dönt:

megfogan.

Mákszemből

nevelek

új világrendeket.

SZENTJÁNOSBOGÁR

Bogár-mécs,

hová mégy?

Megyek ragyogni,

csillagom!

JÓZSEF ÁLMA MÁRIÁVAL

Szomorú Isten a hegyen,

belátná régen a lehetetlent, -

s most egy barlang-mély koponya

a teremtés hibáit szóba hozza:

„Zsellértenyér ég zöld völgyed fölött;

ujjaid között szivárvány szökött.

Gyengécske Ige a: Légy!

(fele-lőnség a: hogyan?)

- üvegkalitkában pókezüst-lét.”

Gyászkendő omlott a Nap tavára,
mederbe fulladt Angyal ruhája
védi a kéklő csólnakot

- csecsemőhangon felsírok.

Boldog Isten a tejtükörben;
páskát tör szemlehungya ---
Kereszt! – (a vágya dunyha).
Eleveníts Szóban-forgónak! –
(almot és álmot sosem hittem,
mégis egy pajtában megébredtem.)
Igyon a vérből az embergyarlóság:

- Ó, semmit tudó valóság!

A már és a még előtt/után
újabb pokol, Menyegző-Ország!
(A Madonna-arcon verejtékgyöngy ragyog)

PÁSZTOR

Felhőkre függesztett kertek
gyümölcs-szájukkal a nyárról
énekelnek

Álmot úzó viharfelleg
szélbe széledt út porával
feleselget

Sűrű fátyol porból termett
hajtsd az álmot hajtsd a kertet
Ébrenlétnek

Fagyba dermedt éjt terelgess
bárányokkal napvilágra
Világ-Lélek

ANGYALSÓLYOM EMBER

Altdorfer Csabának

Ne félj, ha –

sebeidet daimon-hegedű szaggatja.

Egy angyal strázsál a hegyen,

s ahogy elrugaskodik majd,

csillagrajokként szórja szerte

a zsebébe gyűjtött lelkeket.

A sólyom fokenként hódítja magához

kék-arany szellemi szirtjeink,

s ahogy fölé emelkedik városodnak

a füstfalakat összeemészti.

Állok magam is a sziklán.

Zuhantomba gyökerek nyúlnak értem;

- a hétköznapiok hajszálrésein

átszivárog utódainkba őseink

földezüst vére...

(Hallod már az angyali dallamot,

melyben lábaikat megmosod?)

DICSÉRTESÉK

Smaragd-jóság

Szentek homlokában a pillanat

A révész markában a hit

hajnalonta ide-oda

Folyóban halak

arioni partok és hálók

Felmerül a Nap

Rügyek csúcsain

zeng zengedez

trilláz elrugaszkodóban

láztorkú vörösbegy

Csönd van csönd

van-ság van

nincs Nincs

Színek fény sziluettek

Kilincshez nem-ajtó

Gyémánt

hamupalota

jajszó hallik

ordít orkán

imát mormog a pap

(vacsoránk mára marad)

Így volni ember
az ablakot
Isten ujja
begyeli
rácsomózza a
borostyánt a
Félelem házfalára
gyermek terem a jázminvirágban
mostoha Éden
tej-szirmú kert hullámszik
igen igen igen
önmagától mélybe
mélyből magasba
horgok partok folyócsend
csillagok
NEM?/IGEN?

ÁMEN!

Holtak ereje – gyermeki Tisztaság,
legyetek velem ma a Szent Ostyában!

RÉSNYIT

Az Atya hatalmát a Fiún meglátni.
Rosszkor fogant énekekkel élem át itt,
viskóm ajtaja hogy' csikordul – őrt állít/-
ott sebzett képzelet. Balta mérte fáit.

HITTEL-HITETLENÜL

Ítéld meg magad –
bűnös vagy, vagy áldozat?
46 évemben hány év öntudat,
hány tevékenység s renyhesség?

S mert gyónni nem akarsz –
Isten népét teszed meg
állásfoglalásnak ítélőbírádul –!
Egyediséged egyéniség-e,
hogy magad példaként felmutasd?
A mindenhatóság utadat
nem teszi kiegyenesítetté,
álhitekbe kapaszkodtál
s ez maradt rád: a fölöslegesség!
Isten éli istenségét,
a pártütés feje a néptömegbe múl',
árnyékból fénylénnyed. Hogy előállj
vele, hát, szóval: ez a hétcsuda!
Nem követendő, de lekövethető ---
nem múlhatatlan, de rombolékony ---!
Amikor dívik az össznemzeti gyónás,

szekta helyett egy verssel magam is
azt vívom, az elragadtatás helyett
a kemény lelki tusát,
a dinasztikus és generatív elrendelés
neuraszténiás önérzet-sokkját.
Hamis remény a gyógyulás,
inkább szintfelmérés, valamelyes tartás.
Minimum-befektetés az álom,
annak kibontása: a tudhatás próbaköve
--- gurul, gördül, megáll,
papírlapra fonetikus látás –
formává ki kerekíti?
Befeketít. Kifehérít.
- Jézus, Szent Mária!
Félbehagyom a verset,
szél emelje a Nap felé –

s záporozzék fénybot-ütlege:

Rám --- sirám!

TE LÉGY ÉN!

Áldás légy vétkes életemre,

arcod elé fordultomban

Te légy mosolyaim forrása.

Forrás felé haladtomban

eleven hitem rózsasuhogása.

Sebekben vagyok, szólni sem tudok.

Légy Te a gyógymezőm,

kamillaillat-valóm,

arany-hérics takaróm álma.

-ig /AZ

APA/:

A magunk mögött hagyott házban

renddé növekedik a homály

terebélyes világ világa

csöpp

ám megszólított végtelen

ki ébredni kénytelen

ebben a virágcsicsíjjgatásban ---

FIÚ/:

Álmodban fogantam

s fogadtuk meg együtt

leszünk hősi kiállítás

prófétai kiáltás

hogy én is

te is

LÁSS

hogy általunk

emberek által

bennünk sarjadzó álmok: a JÖVŐ

kitárulkozhasson.

Élek Neked,s Tőled elfele,

máshová húz a félelem

más vággyal verettettem karddá,

noha bizonyossággal tudom,

leendő kérdéseimre

eddig-addig teljességgel

pontosan válaszolsz.

Így leszünk kincsei

a koponya-ládáknak ---

APA/: S adódunk

külön-külön

a cseregondolatárú
lélekvirágforradalomba.
Vagyok most áldozathozatal
s ne éljenek vissza vele,
csak ne bírjanak visszaélni vele ---

KRISZTUSOD

Takard ki a holdat rongyaiból! –
kenyérmorzsák a csillagok.
Szegényen süt a Fény elébed! –
kabátzsebedben lapul napod.

Hazára ásít éhes szájad,
rajta túl a Tejút ragyog.
Kortyolj belőle, s harapj az éj
húsából: terítéken hajnalok.

Bor táncoltat, fenyít a mámor,
hegy ormához zúzod homlokod.
Lepke-csorda rezg a tisztáson, -
gyertyaláng-őrzőjük lettél

lépted lábtövist tapos...
Hát kutatsz a felleg-pólyában –
s lelsz egy tündökletes arcot!
Napod! Holdad! Hajnalod!

CORPUS

I.
Lógok a semmi felett,
mélye-nincs két meredély
közt.

II.

Karom kitárva

fejem lehanyatlik,

fáj átszúrt oldalam,

lábam összetörve.

III.

Szárnyatlan lebegés!

Csüggök alá

a csend fölött.

IV.

Ormos homlokom

csuromvér ---

V.

Lélekzet lélegzik

homálya.

VI.

Kerge inak kezemen,

tenyérbe jut

futásuk.

Nem menekül senki meg,

ujjak görcse állja

fúló reményük.

VII.

Denevérszárny-szélben

leljük

boldog enyhünket.

VIII.

Denevérszárny-szélben

ugyancsak Te vagy,

lepke-testű,

élő tűzbe

elevenen vetett

lázás lélek.

IX.

Védtelen oldaladon

az a mély seb,

tágterű széle az Égnek,

buzgó igyekvése

a vérből származó

emberi létnek.

X.

Oldaladon

ahogy cseppen,

halkan szurtyog

a kész csend!

XI.

Idegenként

zörömböl a Földön.

XII.

Nem lesz

ki éjét

ossza vele.

XII.

Nem lesz ki

ágyát ossza

vele, álmát

töltse vele---

XIII.

Küldje a

Csillagoknak.

XIV.

Testét itt

nem fedi dunna,

meztéláb süpped
a hontalan múltba.

XV.

Lába már nem jár

tovább ---

Testét húlt kő

nehezíti ---

Lelkét

zsákkal teletölti

a felzavart Semmi

varjúkárogása.

Kehelycserje-korona

Nagyforgalom volt a vízen,
holtak jártak a felszínen.
Bokáig fagyban: kólcsagok.
A szájban tenger-íz sóhajok.

Imádat szenteli a Napot.
Itt, e szív Sátántól elrabolt.
S úgy váltja mennybe Júdás-ezüst
az üdvöt, mint kondér körül

leprások sötét serege
csengettyűz' öröméj-egen ---
Krisztus feledkezett bele
vak siralmuk nézésébe

LÉLEKSÚLY

A szeretet a kőnek szárnyat ad

Könnyül bennünk az öntudat

A szárcsa buzgón vízre csap

Mélyebbre úsznak a halak

Arany hajsál

Arany ág

Karácsony vérnarancsa

Egy tenyérrel

elindítod

Vonatom visszajön

Zsebkendőbe rejtve

Gyöngyök szanaszerte

Gyöngyök szanaszerte

itt egy fecske

ott egy holló

arany málinkó

arany nyár

zöld dió

menj keletre

illetve

aranyzár

zöld dió

menj nyugatra

álmodó

álmodó

EGZÁLÁS

I.

Ég alá törpülök

s torokhangon szólok

küszködöm a testtel

reszketek a csenddel

- először elvétem

lélekzetvételem

- utána dalolok

köhögök sivítok

- s fejfa alatt porladón

görönggyé tapadok

- csontzenére síri szélre

feltámadandok

KEGYELET

Szívem elporlad egy virág alatt,
de ujjaim túléllek.

Létem elmerül a humuszban,
de a fiam feltámaszt újra.

KEGYELET II.

Szívem: szíved!

Porhüvely a túl-lét.

Egy virág: létem!

Elmerül a pohár az éter vizében.

Lelkem: léted –

erősségem.

SZERZETMAGÁNY

Temploma lázcsöndjét

fájdallón

felhegyli

Szenteltvíz-csobogás

kristályfény

!

zárvány-hit

Viaszos magány-ok

túlcsordul

zene ring

Könny-rózsák tenyerén

Álmodók /:

---

angyalszív

A HOLD ZSOLDOSAI

A Hold kapuja felett

átzörög a Göncölszekér,

mord lovasok, mokány paripák

átvágatnak az éjen túli mezőre,

szívükbe temetetten hölgyük arca,

megroppant hegyek, szétnyílt sebek...

Háború tombolása, csattognak

a paták, villámlanak a kardok,

meglőtt csillagok lengenek ki

pályájukon, s vért fröccsentenek

a hamutelt rétek keserv-virágjai

fölé.

Az emberben alászáll az Isten.

HALOTTAIM

Az én anyám molett volt,
aszalja lassan a föld, -
temetőben szilvamag már,
alakra keresztfa,
jelentésében hieroglifa ---
Tőlem sok jót nem kapott,
csendőrapósa telehold ---
tempózott az éj vizében,
utánuk édesapám, a revizor!
Nagyanyám messze tőle,
alighogy fél mérföldre
kopog a hant a ladikon,
tarajló hullámba hasított
Charon kettősevezőse.
Volt itt már e tájon

háború és forradalom,
vérbe fojtva az ország,
több, mint bizonyosság:
reng az ég, láng a harangszó,
tetejetlen bánat-erdőn
búzalepke villan szerte,
de a kedvem, de a szívem
izzó cserje, kemény sombokor!

GYÁSZIDŐBEN

Múltamból egy göröngyöt cipelgetek.
Elrejttem mélybe, nem búsítlak vele.
Bensőmben formálom, gömbbé kerekítem.
Kihull eléd, meglásd, gyöngynek, igazgyöngynek.

NAGYANYÁM RAVATALA

I.

Tonnányi álmok alól
kiszabadult gyermekkor.

Hollóhajú cigányleány
tollászkodik a lombból.

II.

Így fekszem. Az égboltnak
nincsen Holdja, Napja, csillaga.

Körmöm alatt rózsabokor.

Föld-mélybe szökken az őz.

Dobajlik az elhullt hant.

.POKOLJÁRÓ

Nekimegy a hegynek, küzdi fölfelé a maga követ.

Valaki ellopja tőle le Mythe de Sisyphe.

Galambok rajzolnak feje köré glóriát.

Biztassátok, magatok elé mondva, biztassátok, hogy:

Szökőkút! Gyönyörű szökőkút!

Ne keveselljétek, ha elfárad.

A lenyugvó Nap bíborával fog járdátokra

felszabadult világot festeni.

Vigyázzátok őt, az ő reménye bennetek is éltet.

Lassan bírja végigjárni az egyes és többes szám

összes személyét. De végigjárja. Türelem!

Többé nem omlik rá a házfal.

Bontástéglákból katedrálist épít.

Benne ő már hívő lélek...

Bennetek is hív a Lélek!

GYÓNOM BARÁTSÁGBAN

néhai Kantár Csabának, felvidéki költőnek(Szimő)

(1978. XI.02.-2003. 01.19.)

Fogjatok kézen! – vízen állni.

Könnyekkel maszatolt arcom kék,

sárga, - (bíbor?-talanságos).

Értsetek színeimre választ.

Zúgjatok, erdők, hétébredés-gallyat! –

mert a csend, mert a gond, mert

(a néma theorema) sok ---

kevés. Mindennapos választások

„fekete-fehér” dilemmása,

dicsőítést szólnék (konokon)

a tegnapelőtti tegnap tegnaputánján,

de az éjféli Bor-garat

újra-csak harangzengést arat.

Rajta, még! – rajta!

- fény-tiszta a kezem! –

nyújtsátok parolátok,

- vízen, hiten, Reményen,

holnapelőtt, mégis-még! –

(mezőn felejtett havas búza)

Együtt vagyunk Egyedül.

RÖVIDEBB FOHÁSZ

Világegyetem Ura, Apostoli Mátka -,

Költők nagy Sorsfogoltja, Égből alászálltak

Ízzás-Fehér Rózsalángja –,

Eleven Tűz Imazuhataga és –

Kora-alkonyi Bárka -,

sziklákat Kristályosító s Embert

szikrázó Hatalmas Lény -,
csontot kelesztő Édeni Kalács -,
és Szivárvány Hétfokúság !
- engedj Jót teremnem
- s a Teremtésben
meg nem állni -,
folyvást tenni,tenni,tenni!
Eredményesnek lenni.

RÖPFOHÁSZ

Mindenható Atyaisten! –
a bennem helyreálló
rend és harmónia
szeretet-hullámozzon végig
az egész Világegyetemen

NYILVÁNVALÓ GYÓNÁS

Az itteni kertekbe

hiába szólítna bárki

a lét töredelme

már nem evilági

S ha néha torpansz

törpe-igazad elé

egy asszony keze von

fátylat – a

titkaid fölé

És lehet ekkortól

a tőről metszett

rózsa: szerelem

költészet

Isten-ségesség

az arc jármával

csók leledz: Könyv! -

(csepp idegenség).

S a könnyet már nem

feledheted,

mert neved s szíved

alatt

viseled

a megszenvedettet

hisz felfeküdt ellened

a betű-rácsra

a Művészet

ótvaros Múzsája

avagy: Kerted

szent kurtizánja

: a Szórend

MIANYÁNK

Ébredtél? Álmodtál?

Kitárult az ajtó,

a Lét-kapuk felé

végigcsoszogtál

a hűvös verandán,

aztán eltűntél

a késő-délelőttben.

Hol vagy?

Hol keresselek?

Mért vetkezed le

csontjaidról

árva szeretetem?

Milyen virágot

tűzzek gomblyukadba,

hisz az sem mindegy

sírodhoz mikorra vársz.

Koponyarejteken –

bujdoklok feleletlen

versben: Hiányom vagy!

--- a gyász.

E megbecstelenült

házban ---:

Egyedül vagyok! – egyedül:

Kietlen Miatyánkban.

ANYÁM KEGYKÉPE ELŐTT

Holdat cipelő Édesanyám

sírrá nehezült emlék-virágom

fátyolos lepel vagy az Ország-testen

úttalan múlt

örömszöld helyetti moha-erdőn

Ostorozott kolostori szentély
ahol a dormitoriumig szétdúltak
az álmok
ahol nincs egyetlen épkézláb gondolat
csak az elveszett érzemények
A bársony-sűrű sötétben a szentképek
utánad delejeznek szent zengzeményeket
Égcsöndben fúlok szüntelen
Nem értem az Istent
Nem fogadom el halálod
Nem ismerem el teremtéstörténetem

Elmetsztve szememben az ág
Nincs égboltozat
Nincsen világ
Hóra havat nyelek

úgy senyvedek

Dobogtass vigaszt Jóanyám

onnan a mélytelen mélyből

Zubogtass rám úrszéli vihart

villámok szaggassák arcomat

Hisz Utánad készülök én is

halálostól-életestől

reményesülve az eggyé-porladásra

SZÍVEM SZÍVÉRZETE

Anyám, életed teljében

elmaradt szívdobogásom,

sírba- hóba fúlt fekete tulipántom.

Sekrestyés hajnalok félálmaiból

felzengenek a csengettyűszavak.

Szivárványívbe komponált örök hiányom,

hogy arcod visszalelem –

földed visszakapom –

hogy újra álmodba látok –

hiszem, vallom, várom.

Karodba nyugvó Apánk áldottja,

'56 csillagrendszere alatt

a hadbírói ítéletek halálkoszorúja,

ugye, összefonta sorsaitokat!

Mélyre mentetek, elmaradtatok

- nélkületek mire jutok?

Élek a véglegesből –

Vasi Ferenc Zoltán,

fejfa alatt is magyar –

Kárpát-medencei hitzárványlakó.

BIRKENAU

álmomban szén-cinkék

csontjaival fűtök

Lélek-hideg éjjel

nagy szem telihold rí

LÁGER-ANGYAL

A poklot megjártak emlényéül

Angyalként véreztél

a szögesdrótokon,

s alábukdácsoltál

szellemgrádicsokon.

Kínzatott lényed lett

a lelkiismeret:

köpdöstek, ordítottak,

vertek – majd nyüszítve

öledbe enyésztek

teleholt alakok –

vakálmuk Rád lelten

mindegyik ott-hagyott.

Kevéske kis remény! –

erős a Napsugár,

szerelem hitében

csalóka héthatár.

Te vagy hát ölelni

leprást és pestisest,

- frigy-gyarapítandón

az emberiséget.

ÉRINTÉS

Ha a teremtetts csend
a megszólítotttságban
feldobog
az ősztön-park árnyék-fái
megremegnek
törzsükhöz ér a hold

FOGANTATÁS

A tengerből kipárlod az álmod,
beléízesül csontodba a Nap,
romlott városokra szabadítja
vérebeit az ajzó pitymallat, -
s a titok fényre fakad.
Vakít a csöndben a kard,
dülöngél egy koldus feléje,

felhő-tépett rongyaira
csatorna-lé szakadt az éjjel, -
ha búzakalásztól hőköl a penge.
Virág-hatalmát félti szerelmed,
tízmillió fa méh-forradalma –
ágaskodik a lángért két gyermek:
Vadócalkony – és Törpehajnal.
Köszörüli a sziklát
tömeges örömkialtás
és belesóhajt az erek hálójába
a szúnyogos mocsár.
Elönti a melled verejtékem –
tejtől illatozz;
ahogy leöblítik a sírást
teleholdunk szemhéjáról
az alvó-Isten vízhabok...

A CSÓKOK SZOMJÁRÓL

Ajkaidról fakasszad

az éneklés forrását;

újítsd velem gyökerét a Fának

s röppents rügyeket ágaira.

Óhajtás tart fenn –

(Nap zeng fülemben):

Madár-hiteddel hirdesd hát kegyelmem;

Szent Ferenc csukjad be a Bibliádat.

Eltékozoltam rengeteg szerelmet,

segítsd meg sorsom illatos imáddal...

Messze a kezem még a virágtól?

Fut, fut az álom, kergeti szél...

Messzire szálldos még a madár most,

örömet trillázni ám visszatér.

Itt van, s már ébred, ha Téged remélhet,

járad át titkos zezugait,
ismerlek régről,
TE is tudsz RÓLAM,
Gyógyulás kertje,
rejts forrásodba...

A VÉR: ARANYALMA

A fényes Édenből
az anyák álmodják,
a vér: aranyalma -
s testükbe fogadják...

Gyémánt a magja és
selyem édes húsa,
kiáltás ébreszti
eleven valóra.

Az ősök léptétől

népek ismerszenek,
bölcs ösvényeiken
apák nevelődnek.
Isten-kegy minden nép!
S fenn ragyog fejükön
a Kozmosz-korona!
Országalma a vér -
s a nők tudnak róla

KARÁCSONYVÁRÓ

Szabolcsnak

Mi van írva a fákra?
- levelek tízmiriádja
s szólaltalan suttoznak...
Isten kegyajándéka:
Karácsony virradt hite.

S hogy látni elmúlást is?

- feltűnni Húsvét hajnalát

s gyúlni Pünkösdek égalját?

Virrasztunk. Alszunk. Várunk.

Szelet vetett a szív-sötét –

az értelem új szavakat:

Gyermekem, gyomláld lelkedet!

Megyek. Jövök. Magadmagam.

ADVENTTŐL HALÁLIG

Naponta meggyötörsz,

naponta bánthalak,

nővérem lehetnél

s lettél fiam anyja.

Beérhetetlen! –
ábrándot kergetek.
Összepárosított
évek és milliók!
Sarkig tártam az ajtót,
neked be-, nekem kimenet!
Aztán az ajtót is cseréled:
purgációs interferencia.
Időre távol maradok,
aztán újra indulok –
testhatárotok legától.
Izzó idegrendszerem
csillag-messze világít,
a karácsonyi angyalúton
gyalogfutárként rovom
a múlandót,

hó-nyomot hagyok,
emberhiányos magányom
éhhalál küszöbén
tavalyelőttől tavalyig,
tavalytól, adventen át
a jövő biztos termőtalajáig

SZÜLETÉS-HALÁL KERESZTJÉN

szüleim és Cseh Tamás emlékére
Szent Mónika éjjelén, évfordulók

Árvácskák, nefelejcskek.
Szirmok és csillagok –
feneketlen tó színére
hulljatok, hulljatok,
álmokból holdat ragyogjatok.

Irodalmi „limlomok”: dalok.
Porosodni ítélt korosodó gitártok.
Mézesen néma szájsarok.

Felravataloztatott!
Ezer irányba szalad a vonatod.

Csöndemben fény csipog.
Fiastyúk! Langy csibedallamok.
És nő az éjszaka tovább,
egy-sötétben álmodik már
édesanyám,édesapám és Cseh Tamás

- ha ez a világ világossága-világ
s nem csupán az élők összefonódása,
s a valódi Ott van, -
az Ismeretlen határain túl.

Mindennapi lét:tej,szalámi, kenyér.
És Bor! Aranytetsző hordónyi borok, -
s hány új hang, alkalom,torok.
Pótolhatatlanságok miatt írok.

Az éjszaka, az éjszaka.
Vedernyi forró kávék
kávéházának filmsorozata:
Onedin családok és Dallas-ok
- megszakadt. Most abbamaradt.

Hajnal felé hív
a legszebb magyar Mona Lisa:
a Márianosztra-i Kegykép-Mária.

Üdvözlégy, Cseh Tamás,
mennyei dalnok,
beköszönt a csend –
a sosem hallható eleven szerzemény.
Mert – (pont). A többi? Amorf lelki alakzatok.

HÚSVÉT TERMÉSZETÉLMÉNYE

Esők jöttek, esők mentek, s az üvegtáblákon
csordogált alá az árva sírás –
sejtjeim mágneses mezejében
ég felé vették a virágok útjukat –
és hullott alá a madárének,
fűszálokon, zsondult ágakon fennakadt,
tavaszi gerjedelmeket delejezve a tájra.

A virágok léleksúlya szépre jót mér –
s a távoli tenger zúgása
csillaghalkulatként engem is elér.
Miféle év jövend! – toposzos reménységek
művészi elhívása? - katonák csatazaja?
Miféle mester játszik a szunnyadó őserővel,
hogyan újraszólítsa bokros orgonák
halottnak hitt erezetét, s megzendítse
hullámok őszi zajongását hitelesen
az ujjakpörgés egyetemes hangzattanában.
Giccs helyett eresztetni szivárványt,
madárfészkek csivites otthonának fület...
Kagylókürtök búgnak, a vér gyógygyerősségében
világrészek éhes látomása --- Az évszakban
magam vagyok. Tétlen. Szánnivaló vétkem:
szemem Nap-nőket pillant a rejtettből

lomb-, és szívforradalomba –
e szimultán ütemegyüttesbe.
Vágy-férfiként, körbesétálok
a gyermekláncfű-koszorús parkot,
ölelkező párok az ösvényen,
a fák dodonai suttogása vallomásokat
sodor a duskatag nyár felé. Fiam van.
Húsvét! A nincs és a van közé,
mint tilalomfa, kívül az: Én.
Elődeim közül mindenki halott.
Feltámadás Után/Előtt vagyok.

ANYÁM SZÍVE PORLAD ALANT

Aládóltél a földnek,
csak hogy megmutasd,
nehéz terhét mily' könnyen

viseled el.

Talán jutalmazd, hogy

szemhéjadra s ajkadra

hullnak tulipánt-szirmok!

Hullnak, hullnak, hogy -

szívedet szóra bírjam.

Csönd! Hatalmas csönd! –

dibeg-dobog mellkasomban!

A MEGVÁLTÁS ELŐESTÉJÉN...

Mária, szenttűz,

liliomzápor,

József Isten-

csiholója...

Öledbe enyésznek

ősök és temetők;
a magos egekből
hitek harmatoznak...

Sejtjük mi igen jól,
kimeríthetetlen vagy;
tenlelked
tentested
igaz hitű
kútja:

vized etet
búzád itat
szivárvány-ágyadból
angyalok szálldosnak
madárposta hírel
a Napról társalognak:

„a Tejútnak lesz bizony
nagyon hamarost
csillag-szuszogású
bársony kisbáránya.”
S gyűlnek azonmód
meddők és asszonyok;
holtak és hősök
- folytatni az álmot...

Én magam hiányzok...
(Törődöm, száradok):
Mért ver engem átok!
Nem ér kegyelem;
kenyér és szerelem
- vak, fekete tulkot!

PAUL CELÁN: HALÁLCSÖND-idő

Ember fölé növvő hegymagaslatok

Csönd és szelídség

ritkás napfelkelték

nesztelen szemek tekintenek.

Az el nem sírt könnyek

Mint megfáradt tevék.

Koponya-belül:

jégcsapok.

Éjbe csuszamló hajnalok

HALÁLCSÖND IDŐ II.

A küldetések alászállnak.

Fagyba dermed minden utam.

Hol az egyetlen élhető vers –

keresztjére hogy ráfeszítsem magam!

Milyen évszakrend, üdvös víz

csurog alá anyám élő hitéig –

apám oktalan hallgatását

meddig bírom e kietlen éjben?

Évtelen-naptalan kimért időmben

ki fájdulna szebben-jobban –

lélekharang ha kondul az észben

s minden órám fiatlan?

Tán Napkeletkor égre nézek
s búzamezőn lágy-fekvőben
enyhe szélben Isten szalad.
Rólunk mesél.

Néked:

Fiam!

MÁRIANOSZTRA(-MARIAZELL)

2005. pünkösdjé

I.

Könnyeimet szórom a földre,
búszusba szökken, ott hagyom,
kizöldell szenvedésnek,
bogyók lángsugára – versek maradása,
nyomdokvonalon.

II.

Túlsózom otthonom.

Látomások látnak

lázasan valótlant,

ördög-billentyűkön

Isten elfojtó dallama,

torlasztó világakarásban,

zokogás tengelyében

állok: tenmagam –

soktonnás idő-szorításban.

III.

Nem gondol rám talán

senki oly mélyen és tisztán,

mint korán-későn

elveszített Édesanyám

- fekete szívvel létezem.

IV.

Elővillanni látom

a történelmi arcok

tükörreflex-bánatát,

a vonásaim mögé rejtett

Igazság

derengő nevetését,

szemhéjak mögül a Fény

reszkető-halk téboly-szárnyalását

- fekete szívvel lélekzem.

V.

Beleámulok a hiányba.

Erőtéljes érzés árapálya

koporsó-deszkákat

dobál a Hold alá,

amulettek a sárga csontok,

csillag-sodronyíngben
fekete szív dobog,
fekete árny oson,
fekete rétre
fekete zápor zuhog –
fehér templomlépcsőn
hajnali-sáros lábnyomok.

VI.

Kő-kenyeret szaporító
tegnapok alatt
kardvirág-kazlak,
vérbogáncs-korona,
kardvirág-könnyek! –
átvérző kötésen
ostor-ige,
átnyirkolt homlokon

Holló-paripa –

lángot kapott Erdőn

túl – szűzmadár!

Magánya röpte

tétova Himnusz,

hó alá siető

emlékvad: tüskedisznó!

VII

Hó alatt csírázó

magonc-árny-alak

koponya

barackvicsora!

ESZTERGOMI EGYEDÜL

Eltűnik a nap, sötét van,

add vissza, Isten, az eget,

szárnyai nőttek a fáknak,

értő kezek nélkül szenvedek.

Adj erőt imára! A magam

malmára hajtsd hitem,

szeretném, ha bízva látnád

meggyötört, szelíd szívem.

Egyedül lesz konok az ember.

Dacát növeszti, s könnyen jönnek

rémes szállásukról a szellemek.

Szívesen hinném: a szavak cselekszenek.

Arcok felé nyisd ki tenyerem,

legyen kérő, gyöngéd, segítő,

többet tegyen értem s értetek.

Közösséggel vedd meg a helyem.

Otthontalan hogy' él a lényem,

azt már tudom. És szájalom

erősödik sorsom miatt, ha hagyom,
hogymindenkorra így legyen.
Nyisd fel a mélyem, szeretni
szeretnék szerelemben, s nincs
ki bűnöm alól erőmm szabadítaná?
Marad az ismeretlen, az átokföldje
a kapcsolatok helyén a hirtelen homály?

Vess számot életemmel, ne véljem
az óvatos halált. Ha nem segít az Isten,
mert nincs a létezésben, teremts hittel
inkább közösséget, felettesd a hiányt.
Lapul, lapul, mint mohó hiéna,
előre érzi rothadó húsom szagát.
Győzz meg sorserővel, vagy vess ki
feleslegességre. Szavakkal számúzz,

a szavak élnek, hiába ellened,
a szavak élnek, megölik bennünk a hiányt.
Benned megölik, másban kitárják,
s te ne téblábolj, de tedd meg a
közösséget, s kapni fogsz, ha kívánsz
nagy csendet vagy hangzavart a
lehetőségre.

A teremtés teremtett, így mindened
megvan, és övé vagy örökre, légy övé,
csak ne félj, s ne hidd, hasznod lehet
rajta magadban, hisz nem önmagad vagy.

Most döbbensz jelenre, és most remegsz,
újra felismerted a régi unt tudást:
a másik ember formál, tőle hatalom
a tett, de ragadd meg fegyvered. Fejed

az égbe nőtt, tested az eszközöd,
ne légy ellenedre. Testeddel az égbe nőd
a felhőig emeld a másikat. Kell a jóság!

Még ha egy falat, de ha szívből adod,
az is jóllakat, megjobbít, felfakaszt.
Sok akasztott akaratlan után: a malaszt.

ISTENKERESÉSBEN

Átrezeg a csöndön a hárs.
Szólaltat: Ostyafelmutatás.
Angyali őrzők szárnya alatt
tenger. Szembeszelek huzatában
kiönt az álmok Nílusa.

Homérosz, a vak, eposzán
végigiramlanak a verslábak.
Gyalogjárók leleménye szerint
a templomtorony felé biccentek
megint, hol áldoznak erényből,
bűntől óvó jóakaratból---
Befelé fordulok, alvásom
ájtatossága kegyet termő jutalom.
A reggel sziréneinek sikolya
starthoz állít, itt az óra.
Versre áll s fél kiló cipóra.
Coppola Magánbeszélgetései
átfordulnak monológba,
a hárs rezeget, anyám holt.
Hagyott itt magáról képeket,
s ha róla álmodok, kisfiú vagyok,

ki indul ministrálni, de az oltár
csak otthoni asztal, 500 forintért elkelt
s hagyott itt kirabolt házat, tegnapot.
Ólmot a fülbe, viasz a szemre,
engem a házasság bebalzsamozott,
s vagyok a lég mauzóleumában.
Bőröm alatt hordok 20 egész 12-ed századot---
Rezeg a hárs: Ostyafelmutatás!
Valahol a világ titkos szegletén
valaki most mondja ki az Ámen-t.
Mogorva moirák megnyesik a morált.
S Halak vetik fel magukat
a festett üveglablakok féldelejében.
Leírom a szót: Isten! És nem történik semmi.
Leírom még egyszer. Isten! Gyónnék, áldoznék.
Bűnnel teli minden. Isten, teremj magadból!

Jézusisten! Megint karácsony közeleg.

„Égi magasok, harmatozzatok”!

Hisz' én már az első hópehelyre is sírva fakadok.

CSILLAG-FORDULÓ

Atyám, égi honom hatalmas szálláscsinálója,

add, hogy méltó legyek, legalább önmagamhoz.

Rokonaim, szeretteim leghitványabbjaként,

mélyen tudjak még valós világodból

lélegzetet venni, boldogságot adni,

létezését csobogni, időm hömpölygetni,

arcaimat megtartani -, s nem feledni.

Mert míg természetes volt a szeretet,

mert míg nem ismertem halált,

s nem tudtam: a múlandó örökebb

annál, hogy lehetek, s a semmi látszatából nem volnék
több,
sem kevesebb, mint mire elrendeltél,
s viselnem, cselekednem illenék
őseim szorgos tenniakarását, imanyilvánítását -,
s mint törni szánt műremek, zúzódnom kell,
s felsajduló emlékekben egyszer, nagyon-e egyszer! –
mesétlenül, a történet szabályai szerint,
kezdés-bonyodalom-befejezés után,
csillaglendülettel, de visszaadom Neked
risszen-rosszan viselt-vasalt Lelkem,
a magam álszabadság-egyszeregy-jét !
- vajh, méltó lesz-e a mérlegvonásra?
Belepréselődhetek-e tisztán a sorsmentés
nagy Ismeretlenjébe! Áment fogsz-e mondani Rám?

FIAMNAK

Sok terved legyen, mint fának levelei,

súgjanak, érintkezzenek össze,

rejtsék az érlelődő gyümölcsöt,

legyen az alma, körte, szilva, barack.

Gondolj a télre, mikor hiányaid lesznek,

a nyári élményeket felváltja a tanulás,

hogy légy érettebb, tudóbb személyiség,

ki megállja sorsa viharait.

Szeresd a félthetőt, itt a Földön

minden átmenet, és mindig előregszik,

s majd az előtted haladók sorra kihunynak.

Lesz néhány erősítő barát talán,

akad majd néhány lány is, kik vonzalmat keltenek,

légy jó és figyelmes hozzájuk, s majd

válassz közülük egyet, ha eljön ideje,

gyakorold gyakran a szerelmet, de ne játssz,
az emberi játszmák általában vesztetre lesznek,
apád is,anyád is ember, nem védhet meg mindig.
Légy magadhoz okos, használd jóra a tudást,
ne tékozzolj, fölöslegeiddel bánj belátón.
Fűszer légy az életben, hogy szíves vendég lehess,
és folytathassad sokáig tovább
a kapott megérdemeltet. Legyen utódod,
s akkor majd megszenvedett sérelmeidet
bocsájtod meg mindenkinek, s javíts,
hogy értelme legyen férfiúi létezésednek,
s megállj helyed Isten tekintetében. Ámen.

CSAK EGY LÉPÉS A BÉKE

Álmodjad vissza arcod a forrásba,
én várlak mélyén, kezemben rózsával.
haragból raktál félelmes bástyákat,
s vívod ellenem értetlen csatádat.

Vegyed ki tehát kezemből rózsádat.
Fakadj forrásból újfent napvilágra.
Roskadnak rögtön bástyáid romokká,
s harmat-szép szíveddel felém indulj már!

ANGYAL DUMA?

Tenger zúgásából érted-e nyelvüket
semmi-azúr hullámok rendezik ajkuk
kagyló gondolatok közé hull le szavuk
s hogy bölcsek ügye Térdepelj csak a partra!

Időtlenül hosszúk az angyali léptek

Bírnád-e mondani: golgotahíd!

KEZEDBEN A SORSOM

Igen! Könnyebb egy hegyet

száz szekérrel odébb rakni,

mint az átkot vállainkról

mélybe dobni.

A szirmok tán mondanák,

hogyan ujjaink közé fagyhat

a szivárvány!

Már-már azt sem vesszük észre

- nyár van, tavasz vagy tél-e?

Lábunk alatt kopik a Föld,

s kifakul a fűből a zöld;

tengerledik a sárga –
az avar tapad a sárba.
És nem jön közelebb a Nap,
igaz, hogy távolabb sem az
Ég került, csak a lélek
merült alá a titkok
szél-hárfázta Öreg-tavába.

ANGYALSÓLYOM-VÁGTA

I.

Nyergeld a Pegazust,
csillagmezőn váglass,
reppenj, mint a múlt!

- egykori vitézek
- egykori költők

vadonjában váglass,

űrszél járja lelked

elragadtatásba.

II.

Napisten, holdsugár,

felhő-por ösvényén

szemközt-akaratban,

vágy-gravitációval,

szárnyas szélköpenyben

vágtass át a halál

lidérc-birodalmán,

lovad kantárjával –

egyenest a fénybe!

III.

Isten hitében,

csodák örökében

megszentesült gyertya

Pazar örömében
megtorpanok.

Isten örökében,
vadás örömében,
elfújt gyertya lángja -
ima üdvkörében
felsajdulok.

IV.

Gerincem felizzítom kardnak,
bordáim közt forrósul a szív.
Életvágynak vagyok.

Magamat beismerem
és felmutatom arcom:
leszegzett alkony.

AZ ÉGI MÉNES ALÁSZÁLL

Égi ménes ereszkedik

a hegytetőn a városokra;

nyihogásuk felveri az utcacsendekeket

- az alvók arcán eső permetez.

Garabonciás-gúnyáikat szélnek

eresztik a fák,a hamuezüst paták

leverik a madáréneket. Ősi, titkos

rekesz lehet ez a tél, porló kő

az áhítat, ahogy a néma hívőt

imára, igazhallásra tanítja.

Belülről rothad az avar, s az álló

cipőtalp harangzúgástól spicccvasalt.

Magába néz a templomtorony,s a horgony

kalózhajót ringat a felhőn, s a kapitány

mormonul tanul. A lovak egyre lovabbak,
smíg az oltár eléjük kerül – gyönyörű
karám -, ők bentrétjükön száguldoznak,
hogy majd pipacsszoknyák alatt heverten
aludjanak,álmodjanak: Földi ménesek!

AMIKOR

MI: - az TE vagyunk!

Amikor az atyai szellem
elhagyja a fiúi lelket,
zavaros szemekbe nézel,
lehet,hogy két flaska must.

Amikor az anyai ágyékot
felemeli a Nap,
kezedben pacsirta a nő.

Ha már egekbe is szálltál, poklokra is hullattál

s látod a fákon – tartóoszlopok;
s mikor már szivárvány a fehér kendő,
ölelés, s máris magzatburok,
- mi sejtenként építi fel az álmodást -,
majd feltépsz újra ezer sebet sírva
és akkor mozdulsz, ha állsz –
már tudhatod,
életté forrta ki magát a gyónás...

A vers –

Ostyafelmutatás!

Lakodalmi Tánc!

ISTEN CSENDJE

A rózsá: Isten beszéde.

Szírmái: puha szótagok.

Virág-fején varázs csendül...

s pille is száll –

hallgatok!

FÉLÁLOM-MISE

Kibontott

hajadnak csengőszavára

térdre esnek a szarvasok

az ordas Hold is szelídül

Járom álombéli tájam.

FOHÁSZ

Világegyetem Ura, szólni készülök,
bár fogságban a hangom -,
mozdulni igyekszem, és megrekedek -,
jelképekben szeretnék -,
s mégsem nyilvánulok.

Tégy engem hát munkád eszközévé -,
legyek Békéd hűséges tárgya -,
szorgos szolgatársad.

Hűdő ereim, satnya képzeletem
cselekedje többé-jobbá-hasznossá,
mit a Lélek rendeltetett
a Világ árnykörei és az emberteremtés
szűkösen keskeny, de elégségesen hibátlan,
testre méretezett mesgyehatárán -,

ügyeljek rendre-rangra-tekintélyre -,
tiszteljem összes neveidet és címeid -,
parányítsam, elegyítsem s visszavonzzam
elvetett súlykjaim -,
Világegyetem Ura! –
hadd legyek műremekre kész
síríg fáradt céhlegény -,
ki nem hiába emészt
az Atyamester házának kenyerét.

NEHOGY

Pici pillangóról álmodok,
mely fürgébb minden hóesésnél.
s nem pusztává fagyott virág
az a hegyorom, ahova száll.
Az ébredésben tej-íz napsütés lesz

és mézzé fényesíti a rétet a nyár.
Zsondulj, lebbenj! Kedvünk röppen.
Kacaghatunk, ha szeretlek/szeretsz,
nehgy a tavaszt eltiporják
bakancsot viselő emberek.

MERT A TENGER...

Mert a tenger ugyanolyan,
amilyen a gyógyulás –
ott erősít, hol gyöngye vagy,
mély hitű imádkozás.

És ha a víz partra kivet
aranyhalként egy nagy álmot,
ne dobd vissza, mert segíthet
önmagadra találnod!

ANGYALDAL

Kicsi fiam, megtermettél,
szívből testté elegyedtél.
Édesanyád gyöngye lettél,
kicsi fiam, sziklám, szirtem.

Cipelem a vállamra vett
eltékozolt édent – emlék -,
hiszed-e, hogy a kő nehéz,
földhöz lapít az Ég súlya.

Azt vallom az Isten felé:
mennyi eltékozolt reggel!
Messzi hegyeken túl, folyón
érted himbált meg a ladik.

Arcomon az eső cseppje,
életvízzé kigörgedett.
Bánatom fűzlevelei
élesen szívembe döfnek.

A Holdlidérc megragadja,
emeli a lelkem súlyát,
könnyek harmatozó sóját
szertehinti kavicsokká.

PSYCHÉ

Éber utcákon bolyongó álmok
arcunkba fürödni visszatérnek.
Fűzfák szökdösnek ájult szobákból –
falakon túlról ismerszik Isten.

MEGBOCSÁTÁSODÉRT!

Ezt tudom nyújtani, szerelmem, -
egyre kevesebbet;
nem gürcölök, mégis emelkedem...

Elragadt e karvaly este!

Hogy ne kelljen fájni ostobán,
Veled voltam már mostohább –
s nem ügyeltem a rendet,
egyre nehezebb terhed lehetek ---
Tétovák már a jeleim, azt hiszed?

(Mogorván didergek a verandán,
téblábolok kéziratok között;
helye-nincs ajtón dörömbölök):

Engedj be vádjaim udvaráról,
gubbasztó nyomorúság-porából

- Fény-ízű csókjaidért!

HIT, VESZÉLYEK KÖZEPETTE

Tátong a mély,
átjár a nagy szakadék szédülete,
s én ezen a pillesúlyon röptömben élem
a világ kavalkádját,
a távlattalan úrhöz képest
parány-magam álmait kergetem,
reménye nélkül –

                        hogyan hangom
gyóntatót talál –

                        s kórusi ének felzengve
egybeterelné az univerzum

Te Deum-ját

SZERESSE!

Jaj-anyám, jaj-apám,
ilyenek formáltatok,

itt van már Karácsony
s róráték nélkül
bíz nem harmatozok.

Elapadt kút a könny,
kövek a könyvek,
olvashatatlanul
magamban heverészek.

A céltudatlansága
példás! – szólna az iskolanapló,
észjárása fenemód bicebóca,

éhségtűrése kiváló –
s ha jól tudom,
erős volt tudásszomja.

Felkelhet – nem hallja?

- talán a fia várja!

Ha magától nem telik ki,
hát a csodát tőle várja?

- Nem hallom! Hogy szereti!

S ezt ő honnan tudja?

Talán vallott érzelmeiről?

Akkor cselekedeteit ahhoz igazítsa.

... Azazhog: gátolt! Értem.

Javítószándékot, kérem!

Az a gyermek egészen felnőtt -

: ne félelem, a szeretet

hatalmasodjon el benne.

Igen, igen, vegye tudomásul:

Ő – a maga Egyetlenje.

Végre-valahára is: Szeresse!

ANGYALSZÁRNY

zuhan a szempillám

felhőkön fennakad

ráhajlok nyakadra

álmodban felderülsz

bezárul szempillám

utolszor: nyakadra

felhőkön kimaradsz

álmomból elrepülsz

KERESZTELES

Derékig van Keresztelő János,
emeli szellemben a Világost.
Sötétség borítaná a lelket el;
kenyérnapokat szeg meg a éter.

Hogy éjjel felkavarja a csöndet,
úgy visel gondokat a világra?
Gyertya csurran bocsánatos könnyben,
majd kibontja testszívedben virágod.

KEGYELMI VÍZ

Sírnak a fák, a templomok,
hogy Isten egyszer elhagyott.
Fekete kalapot emelnek rám –

Jobb napot!

S úgy görgetik vállamra az Eget,

mint Ádám csontjaira a hegyet.

És az én arcom évszázados avar –

bőröm fehérsége takar;

és sötétlő lelkem korhadt ág...

- fagy hasogat.

Bár felmelegítenélek –

Sohalánghervadásban

a hideg .jeget!

.....

A PILLANAT

Mennybe álmódott Krisztus!

- lefedí a fagy a nyáját.

A Pásztor barlangba mutat,

hol martalócok nyelik a vádat!

MEGTÉRÉS-KORBAN

A kiszellőztetett templomokban

lovat áldoznak

merthogy a Nap

ragyoghat

megcsillan a késhegyen

mikor belecsusszan a szügybe

mert ő odadöfte

A kiszellőztetett templomokban

halmokban áll a gyónás

A takarítónő és kutyája

- szájukban marék parázssal

a városban szertehordják

A kiszellőztetett templomokban
nem férnek el a szentek
ők völgyekben énekelnek
s egy üszkös krizantém
az oltáron
egyszer csak általuk
kivirágzott

A kiszellőztetett templomokban
nászra kelhetsz a félelemmel
csatazaj légnyomás hallik az ereken
levelet írsz Istennek
de kirablod a perselyt
csakhogy a reményt
ne portósan add fel

A kiszellőztetett templomokban
festett ablak a malaszt
zsendicében úsznak a Halak
nem a keresztelőmedencében
pedig ott állok
és hallgatlak
övemig réztallérban

A kiszellőztetett templomokban
rádióadás a mise
hangolod az antennákat
de a legtöbb készülék
süket

A kiszellőztetett templomokban
békerendben élnek a holtak
s ahogy egymással kezet fognak
hóba hűdik az ősz

A kiszellőztetett templomokban
kegy terem
s nem szénnel fűtenek
fénnyel
s a Fény nyel
hívót és áldozót
A templomok felépültek immár
s dolgozik tornyaikon
az Alpinista Brigád

EGY HÁZ/-történet

Fárasztod a tengert,fiam,
álmosítod a kelő Holdat,
fricskázod az Istent talán? –
s ámulnád tenmagad: elmúlanál?

Önmagadból írod a tengert;
a ballada Hold ringó gálya,
s a vízhabok: Isten siráma!

- érdemtelen magányod morál.

Vetkőzz le holnapjaimra,
ússz jelent tünde szerelembe,
tekints, Istenem, lelenchegyedre

---

sóhajts igazabbul. Kicsim! –remekebbül.

ÁLOMRIANÁS - IMÁTLANSÁG

Az éjfél felriaszt,
mint nyugtalan rab
keresgélek iratokat,
hogy majd holnapután
szépnek vélt verset remélve
billentyűzzem gépbe
mit ma éjjel előtalálok.
Fáradok, figyelmem kihagy,
aludni nem támad kedvem,
s azon töprenkedek éppen,
hogyan fogom a virrasztást
álmodó reggelre cserélni.
Magyarázatot fogok-e lelni
mi a mai embereszményképem,
de csak készülődöm rá,

s a mögöttes jelenlétet élem?
Végtagjaim bogtalanok,
s milyen nehéz a csönd súlya ---
Isten magányos! – s én
maradtam hű famulusa:
álmatlan. Tessék rendet tenni,
ám fáradt az akarat,
és nem bír engedelmeskedni.
Hideg az úri szél,
a szobába is behúz,
csontjaimig megdideregtet,
s elmarad a remélt remény,
valami értelmeset-érzelmeset
a papírra kitenni.
Így leszek közösség-,
és egyéntagadó,

egyedül enyém az este,
aluszna a bútorok is,
magukba fordulva állna,
s hanyatt hanyatlanék,
testemre véve a sötétet,
hogy meleg álomba merülve
merjem és mérjem a holnapi tervet.

VERS AZ ÉRINTHETETLENRŐL

Szent György Otthon, Tarján, 1999. április 9.

Mondd, milyen csöndből
sarjadznak a torz virágok
és milyen letépett szemhéjak
mögül figyelik őket az álom?

A száj mindig szóra szomjazik,
de a gyökér néma.
S víz van-e, hogy a hallgatást
öntözze, a felgyűlt port lemossa?

És ki mozdítja kezét, ha mozdítja;
érint-e, ha érint és kit –
s ha néha felröppen is a hajnal,
örömként tekint le a Napra?
Az árnyék, az árnyak,
a tompa színek –
milyen? titkot rajzolnak homlokomra,
ki csak kérdezek és nem értek
és a szív selymét is alig sejdítem,
mert nem merem –   érzem.

bár

ELMARADT DAL

Szentjeiddel ügyelj rendet.

Angyal tartsa a falat.

Belakható vers-lakásban

könyvekből építsd magad.

Tárva-nyitva már a mennybolt,

álmodj tiszta éveket, -

ne számodra, csak kit szeretsz,

s áldja meg az Istened.

ÁG ÉS GYÜMÖLCS

Kintről az álmot

bolondnak látod

Bentről a tetted

miért is tetted?

Bented és kinted

ez minden kincsed

hunyd le a pillád

álmodban villám:

s lőn világosság

Hol van a Minden

határa nincsen

mit gondol(t) Isten

teremjen az ág

álmodban álom

azt kiabálsz

itt van a bánat

már kitaláltad

múlton és ágyon

túl a magányon

voltam már minden:

ember és Isten

halálom nincsen

alszom a kincsen

Túl a világon
túl a zenén is
meglelem én is
táncomat járom

már befogadtam
nem bitoroltam
ajtót nyitottam

túl a tudáson
síromat ásom
meglelem Istent
belép a szívbe

és teremtem megint

II.

Bentről az álmot

fényesnek látod

Kintről a tetted

nem rosszul tetted

lenni szeretünk

azért születünk

ettünk szerettünk

lenni lehattunk

mert gyümölcsöt ér-

lelt nekünk az ág

SZOBORHEGY

Ha már kinézted a hegyet,
drágakövekkel bányá,
s eszközhatározója, tárgya:
vésője-kalapácsa
lettél a megismerésnek,
formázd az alakot,
lehelj rá márvány homlokára,
hogy kiszikrázzék látása,
s hódítson teret másnak is
a jövőből

- a mában:
holtnak hitt igazsága.

NAPLÉNY-MESTER

Bontsd ki a szoborból fájdalmát,

amit a véső sír belé.

Mosd tisztára a márvány fátylát,

ha majd avatandón napfény szeme néz.

ÉLETÖRÖM

A szemek, a szemek, mindig a szemek –

rózsafüzérből, arcvonásból,

a szemek szívből-veséből előtekintenek.

Sejtjeink vallanak, nézz reám, nézzed csak –

az Isten engem így teremtett,

így szervezett, így éltet meg,

leplezetlen tegyek hitet:

ezt gondolom, ezt érzem –

örömökből-bánatokból egyberendezett.

Mutatom magam – Neked! Érdemes

jósággal lenned – az irány adott:

ég és föld szeles horizontján

dicsérem-üdvözlöm az áldott Napot.

Húsvét reggele van. Krisztus feltámadott!

DALOCSKA

Felcsillan a fény

fú a szél

Ezüst hold ragyog

szép lettél

Fűszálon a gyöngy

óhajcsepp

Tüzes a szívem

Tiéd lett!

SZELLŐK A FŰZFÁK FELŐL

(Blackmoore-parafraízis)

Egy kora-tavaszi reggel, a séta
utamba sodort néhány utazót,
épp, mikor kitaposott ösvényre léptem.
Az első vándor élemedett, bölcs ember
volt, másíuk egy szűzen szép leány,
a harmadik pelyhedző fiatal fiú,
ki mosolya alatt csak annyit szólt:
Van kenyérünk, halunk, gyöngy vörösborunk,
hogy megosszuk Véled s az emberi fajjal,
lényeink legbelsőbb találkozásából.

Kérdeztem nevüket, honnan is jöttek,
sosem felejtethő készség volt modoruk.

Átváltoztak, s egyszerű nevüket szólták.

- Ülj mellénk bátran, töltünk borunkból ! –

s én letelepedtem a virágos réten,

étüket fogyasztván köpönyegükön.

Ők prófétálni kezdtek, jósbeszédük

egy Királyt emlegetett, ki tud mindenről...

_ Mi átutaztunk Glaston-tól, a zöld vadon

Angliába, ismervén az emberek bú-baját,

tudván mekkora fájdalom az embermagány.

Úton vagyunk, csatangolunk széles e világott,

szántásokon át, hajón tengerrengés felett...

Add tovább mindenkinek, hogy tudhatsz,

s lehettek szabadok, - ha majd elválunk

Tőled.

Szomorúság csüggött le rám,

mert mondták: Nem leszünk Veled, nem
láthatjuk többet egymást. Az egyik öreg volt,
a másikuk Szűzen szép leány, a harmadik
egy kedves fiú, ki mosolyogva mondta:

A fűzfákból fakadt szellők hoztak
Szíved a borunktól melegszik át,
könny, ha éri szemed, ne szégyelljed,
a Nagy Király vigaszt is ad, meglásd!
Utunk a végtelent célozza, vár a part,
hol vitorlásunk óceánja vágat tova,
emlékül hagyva Neked az alkony bíborát...
Gondolj ránk s a fűzfákból üzenő Nagy Királyra...
A fűzfák gallya a levelek zászlaja – üzeni mindig:
Szeress!

SZIVÁRVÁNY: KETTŐS KAPU

A/

Előszereglenek sós hullámok emlékei,

a Fellegek Ura engem sodor partra,

erényért szolgáljak

- múlandón múlhatatlan

a Rózsák hercegének

Karoddal vezess Jézusunk elé

a szelíd halhatatlanságba – s:

Vigyázz! – kivirágzik az éjjel , –

míg Ő tüskéből hajnall,

árulók dobálták sárral:

Sötét Sereg!

B/

Hiszed-e a vér fájdalmát, izamos,

de csókokkal mulasztható (volna).

Csóktalan!

Föltolul mosolyod,
édes almavirágzás a kert, -
szirmos kékszakállba fogózz;
ébredezz önvaló-vajúadásra
- galambszárny teszi könnyűvé
szivárványterhed, -
szellőként fekszik az égre,
idevéresült Krisztusunká.

Beállna vonatunk

- fehér kendő, zöld ág -,
a Golgotáig közlekedik,
tán még tovább.
Szállj fel rá,
telepedj mellém,

arcunk rögzül

a tájon

átsuhan,

- az ablakon jégvirágon

nevelt magány Szabolcs betűje:

bárkához rendelt sóhajommá.

Hány éves a kapitány?

SZARVAS-ERŐ (parafázis)

Vadak legyünk erdőn,

zörgessük a gallyat,

záporozzon szírom

- patanyomba' tócsa!

Szemeimben égbolt,

borzolódjon szél is,

ügessenek őzek

surrano ösvényen.

Férfi, állj be csósznek,

hite-telten valljad,

bolygónesz-kéveként

vallást tegyél: boglya!

Kicsi leány kelljen
bánatokra zöldág.
Úgy elszépülj tőlem,
pántlika –szín: ajkad!

Csizmaszár is rogygyan.
Agancsos rügy, szentem!
Eget hasítóan
nagy az érzeményem.

Mutasd magad, mutasd,
virággyöngy-ruhában! -
síkos selyemutak
illatába térten.

Pipacs harsogtassa
gyönyörű kun arcod.
Szarvas legyek csókod
csodaerejétől!

Homlokom hadd hordja
Tejút tisztaságát,
levél-zene zengjen
szférák szirénhangját!

Elepedek rögvest!
Halálomra válok.
Magam minősítem
kötényeddel rabbá.

Megrezdül az érchegy,

csillagokhoz létra!

Ekkora vágy láttán

kipereg a búza---!
